

1. Een gebed om Gods gunst

ds. J. Karels

Indien Uw aangezicht niet medegaan zal, doe ons van hier niet optrekken.

Exodus 33:15b

Door Gods sparende goedheid mochten wij met elkaar een nieuw jaar aanvangen. Het oude jaar met alle lief en leed ligt achter ons, een verborgen toekomst ligt voor ons. Toch is de toekomst niet zo verborgen als wij dikwijls denken. Uit Gods Woord weten we, dat het de rechtvaardigen wel zal gaan, maar dat het de goddelozen kwalijk zal gaan. Nu zal het er maar op aankomen, waar wij bij horen. Wanneer wij op de omstandigheden in kerk en staat zien, dan is de toekomst niet zo rooskleurig. Wanneer we daarbij nog bedenken dat wij met schuld het oude jaar zijn uitgegaan en met schuld het nieuwe jaar zijn begonnen, dan kan er van 's mensen zijde geen enkele verwachting zijn. Die kan nog slechts van God komen, want wij hebben alles verbeurd en verzondigd, gelijk eenmaal het volk Israël in de woestijn. Het volk was gelegerd aan de voet van de Sinai en maakte tijdens Mozes' verblijf op de berg een gouden kalf. De Heere zegt tot Mozes dat Hij het volk zal verteren, maar laat Zich nog verbidden, hoewel er omtrent drieduizend sterven. Wanneer de Heere Mozes opdracht geeft om verder te trekken naar Kanaän, dan zegt God zelfs een engel tot leidsman toe, hetgeen betekent dat de Heere Zijn volk bewaring en bescherming toezegt. Om Christus' wil is God lankmoedig. Echter, er is een grote schaduw, want ... God Zelf gaat niet mee.

We lezen in vers 3: ‘Want Ik zal in het midden van u niet optrekken, gij zijt een hardnekkig volk.’ De gedachte nu, dat de Heere Zelf niet medegaan zal, is voor Mozes onverdraaglijk. O zeker, een engel is niet gering te achten, maar het is de Heere Zelf niet! Mozes is het om Gods tegenwoordigheid te doen. Hij blijft bij wijze van spreken liever in de woestijn als God er maar is, dan op te trekken naar het land vloeierende van melk en honing zonder God.

En opnieuw smeekt hij om Gods gunst. God te missen is alles te missen, maar God te bezitten is alles te bezitten. Wij lezen dat de Heere daarop aan Mozes vraagt: ‘Zou dan Mijn aangezicht moeten medegaan om u gerust te stellen?’ Mozes heeft zijn antwoord klaar: ‘Indien Uw aangezicht niet medegaan zal, doe ons vanhier niet optrekken.’

Mozes kan alleen met God verder. Mochten wij zó het nieuwe jaar beginnen? Mochten we ervaren hetgeen Mozes uit de mond des Heeren mocht vernemen: ‘Ook deze zelfde zaak die gij gesproken hebt, zal Ik doen dewijl gij genade gevonden hebt in Mijn ogen.’ Gewis,

Hij geeft den wens van allen die Hem vrezen;
Hun bede heeft Hij nimmer afgewezen.

Voor Mozes betekent het medegaan van God alles. Want waar Gods aangezicht is, daar is de Persoon. Voor Mozes betekent Gods medegaan enkel gunst, die meer sterkt dan de uitgezochtste spijsje. Welk een dierbaar optrekken!

Geliefden, mochten ook wij genade vinden in Zijn ogen opdat Hij ook met ons zou optrekken. Als Hij medegaat, dan kunnen wij verder. Dan zal het goed zijn wat er komt. Zelfs al zouden zorgen, moeite en rouw ons niet bespaard blijven. God heeft een volk op aarde dat beleven mag dat in de grootste smarten hun harten in

de Heere gerust zijn. ‘Want zo God voor ons is, wie zal dan tegen zijn?’ Alleen Zijn vriendelijk aangezicht heeft vrolijkheid en licht, voor alle oprechte harten.

Dit optrekken Gods is mogelijk geworden door de geboren Sionskoning. Dat had het volk Israël niet verdiend. Ook wij niet. Integendeel, wij zijn elke blijk van Zijn gunst onwaardig. Maar alleen om Zijntwil is het mogelijk. De geboren Koning moest Zijn weg in verlating gaan. Met Hem is God niet opgetrokken. Hij moest de pers alleen treden, opdat zondaren en zondaressen, die God moed- en vrijwillig verlaten hebben, door genade mogen leren hoe zalig het is wanneer de Heere mede optrekt. Met deze God kunnen wij door en uit de tijd. Alleen bij Hem is schuiling. Ook in het nieuwe jaar. Vandaar: ‘Indien Uw aangezicht niet medegaan zal, doe ons vanhier niet optrekken!’